

3b

Yn pear wike lyn kamen de keaplju noch oan 'e doar.

Hja koft, altyd hwet fan dy minsken, en hja joech ek faeks hwet mei foar ûnderweis. Klean as sokssahwat hinne.

Elsien betinke har mar Doy sei:

“ik winskje jimma folle seene ta mei de hannel jer.”

De keaplju fallen ôf, mei in freonlike groet.

Skodholjend seach hja, nei de snie paeden, wylst hja nei de fjûrhutte gie.

De timmermin, man, moast komme om 't spul hien gehiel te meitsjen, de gloppe moast er wer oan, bliuw de stoel yn gehiel, sa tocht de frou.

Doe, sloech de dea ta.

Ongrysluk genôch de jonge frou, moast alles los litte.

Tiid om hinne te gean wie it.

Boadskip.

Uitleg:

Dit stukje beskrijft het dagelijkse leven op het platteland, waar regelmatig handelaren langs de deur kwamen en mensen elkaar hielpen met kleine dingen voor onderweg. Daarna verschuift het naar het gewone huiselijke werk en het leven rond het erf, totdat het verhaal plotseling omslaat wanneer een jonge vrouw onverwacht overlijdt.

Het fragment laat zien hoe dicht vreugde, werk en verdriet bij elkaar lagen in het dagelijks leven, en hoe men het overlijden zag als iets dat bij het leven hoorde, hoe hard het ook was.

36 in 'neare wike hyn karmen de keapljue nog oan 'e doar
thja hof, alljyd hvet fen die minsten en hja joech et facht hvet mei fer
underweis. Klein as sohs saket himme
Ellsamen betinke her mar Doy sei: k Vinske jinne folle sine
ta mei de hampel jor!" De keapljue bollen bân, mei 'n feunlike
grôet. stekholjend, seach hja, nei de snie pæden, wylst hja mei de
ffjirhutte gie. De timmerman, mæn moast komme omfot spul
hæn gehel. De meitsjes, de gloppe moast er wei du, bliuw, de boel
in gehel; sa toecht de facht. Doe, sloech de dea st. Eryndik genôg
de jonge frou. moast aller los litte. Tjûd om hinde te geon wie t
Dadshij